

LEANNE POTS

Ik dacht  
het NIET



# 1

‘Serieus?’ Sofie sprong van haar fiets en keek naar haar achterband die dramatisch plat de grond raakte.

‘Nou, lekker dan,’ zei ze gefrustreerd en ze keek met een frons naar de koeien die in het weiland naast de weg stonden en nieuwsgierig bij het hek samendromden. ‘Kijk dames, dit is nu wat je noemt een lekke band. Dat is iets in het leven waar werkelijk niemand blij van wordt. Vooruit, misschien een fiet-senmaker, maar verder? Helemaal niemand.’

De dieren bleven haar met hun grote ogen in stilte aanstaren en ze zuchtte. ‘Laat ook maar, ik ga wel lopend naar de camping.’

Ze keek naar de weg die tussen de weilanden door liep en in de verte in een bocht met bomen aan weerszijden verdween. Ze schatte in dat het vanaf het punt waar ze stond nog twintig minuten lopen was naar camping De Laerhoeve, die een eindje buiten Reggeveld lag.

Dat viel best mee, op een lentedag met een heerlijk voorjaarszonnetje, maar niet als het zo warm was dat elke stap je minstens drie zweetdruppels kostte en je waterfles al sinds halverwege de bootcamples leeg was.

Ze zuchtte diep en begon met haar fiets aan de hand te lopen. Na een paar minuten vroeg ze zich vertwijfeld af waarom ze zich altijd zo druk maakte over een eventuele zweetlucht in haar auto, wat de reden was dat ze altijd met de fiets naar bootcamp ging.

Al was het vandaag voorlopig de laatste keer geweest. Het tijdstip waarop de les werd gegeven was helaas niet goed te combineren met haar werkzaamheden op de camping waarvan ze sinds vijf weken het beheer van haar tante had overgenomen.

Ze veegde voor de zoveelste keer met haar hand langs haar voorhoofd en ging met haar fiets wat opzij om een tegemoetkomende auto veilig te laten passeren. De bomen langs de weg beschermden haar een beetje tegen de warme avondzon, maar toen ze de bocht door was, verdween hun schaduw achter haar.

Een zeurend schuurplekje bij haar hiel trok haar aandacht. Kreeg ze nu een blaar? Ze kneep wat harder in de handvaten van haar stuur. Ze had afleiding nodig.

In gedachten ging ze de takenlijst na die nog op haar lag te wachten. Niet alleen voor als ze zo meteen terugkwam op de camping, maar om alle weken van het hoogseizoen door te komen. De lijst was lang. Het was niet verbazingwekkend dat het beheer van de camping tante Louise boven het hoofd was gegroeid toen haar man, oom Jan, plotseling overleed. Het was alleen beter geweest als ze niet zo lang had gewacht met hulp vragen.

Het geluid van een naderende auto achter haar maakte dat ze opnieuw met haar fiets naar de rand van het asfalt ging, om de bestuurder zo veel mogelijk ruimte te geven. Het voertuig kwam dichterbij en leek niet langzamer te gaan rijden. Ze wierp een blik over haar schouder en zag de auto met een flinke snelheid dichterbij komen. Zag de bestuurder haar wel?

De auto was nu vlakbij en met een snelle ruk aan haar stuur dwong ze haar fiets de berm in, precies op het moment dat het voertuig langs haar heen raasde.

‘Hé!’ schreeuwde ze en zwaaide naar de voorbij stuwende grote, grijze Opel. ‘Het is hier geen racebaan!’

Door de achterraut ving ze een glimp op van een man achter

het stuur die zijn hand opstak. Dacht hij dat ze hem groette of zo? Ze trok haar fiets terug op de weg en liep verder in de richting waarin de auto verdwenen was.

Na een kwartier kwam ze bij het bord waar met grote letters 'De Laerhoeve' op stond en ze zuchtte opgelucht bij de gedachte aan een verkoelende douche.

Ze zette haar fiets in de schuur en wilde het pad naar de boerderij oversteken waarin zowel het woonhuis als de receptie gevestigd waren, toen ze op het eerste tentenveldje achter de schuur een grijze Opel zag staan.

Ze fronste haar wenkbrauwen. Was dat dezelfde auto als die haar zojuist bijna aangereken had? Waarom stond hij op het trekkersveld, terwijl het de bedoeling was dat alle voertuigen vooraan de camping op de parkeerplaats werden neergezet?

Sofie liep naar het tentenveld dat bedoeld was voor gasten die maximaal een nacht zouden blijven en bleef verbaasd staan toen ze zag hoe een man langzaam een tent overeind trok die qua formaat niet onderdeed voor een flinke vierpersoons-familietent. Wat deed die man met die grote tent op dit veld?

Blijkbaar had ze die gedachte hardop uitgesproken, want hij draaide zich om en zei: 'Sorry?'

Ze kwam dichterbij en knikte naar de tent. 'Dit is geen trekkerstent.'

'Nee, dat klopt.' De man hield nog altijd zonder moeite de tent overeind door de scheerlijnen strak in zijn handen te houden. 'Moet dat dan?'

'Wel als je hier staat.' Haar aandacht werd getrokken naar zijn donkerbruine haar waarvan een lok nonchalant over zijn voorhoofd viel en de hoekige trekken van zijn gezicht verzachtte.

Ze zwaaide met een snelle hoofdbeweging haar vlecht terug over haar schouder en verfoeide in stilte haar outfit. Dit was absoluut niet hoe ze eruit wilde zien als ze een man moest

aanspreken die er zó uitzag, al zou haar dat op dit moment absoluut niets uit moeten maken.

‘Hoezo?’ vroeg de man. ‘Toen ik aankwam, was de receptie gesloten en ik las op het informatiebord dat het gasten vrij staat een plek op de tentenvelden te kiezen. Dus dat heb ik gedaan.’

‘Maar dit is een trekkersveld, daar hoort zo’n grote tent als die van jou niet.’

‘Hoe kan ik dat nou weten? Er staat hier geen enkel bordje.’ De man liet nu de scheerlijnen los, waardoor het tentdoek als een leeggelopen ballon terugviel op het gras. ‘En trouwens, wat heb jij daar eigenlijk over te zeggen?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Neem van mij maar aan dat ik, Sofie Bartelink, als nichtje van de eigenaresse, plaatsvervangend beheerder en toekomstig eigenaar, hier alles over te zeggen heb.’

Die had hij niet zien aankomen. Deze vrouw, die eruitzag alsof ze net een fotoshoot voor een sportkledinglijn achter de rug had en niet zojuist bijna van de sokken gereden was langs de weg, was de beheerder van de camping? En erger nog, toekomstig eigenaar?

Kas keek naar de tent die weer als een hoop doek met stokken op de grond lag en onderdrukte een gefrustreerde zucht. Nu hij eindelijk zover was dat hij de tent kon opzetten, was het laatste waarop hij zat te wachten een complete verplaatsing van zijn spullen. Wat, als hij de vrouw die voor hem stond goed inschatte, absoluut de bedoeling was.

Misschien hielp het een beetje als hij zijn excuses aanbood. Hij deed een stap in haar richting. ‘Sorry voor de verwarring. Ik was echt in de veronderstelling dat het niet uitmaakte waar ik mijn tent zou opzetten. En mijn excuses gelden ook voor het feit dat ik je bijna omvergereden heb.’

Er lichtte iets op in haar verbazingwekkend groene ogen dat

het volgende moment weer verdwenen was. ‘Ik dacht al dat jij dat was. Ik zag het aan je auto, die hier trouwens ook niet hoort te staan op dit tijdstip. Hoe laat ben je hier eigenlijk aangekomen?’

‘Een uur geleden. Maar ik was vergeten boodschappen te doen, dus daarom moest ik voor sluitingstijd heen en weer naar het dorp.’

‘Dus je had haast.’ Ze kneep haar ogen een beetje samen. ‘Dat is een slecht excuus om zo hard te rijden.’

‘Ik lette niet op.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik was in gedachten bezig die tent op te zetten, vandaar dat ik je pas zo laat zag.’

‘Jammer voor jou dat die tent zich niet door gedachten laat opzetten.’

‘Absoluut. Maar beter voor jou, anders had hij al gestaan en had je me niet kunnen verplichten om te verplaatsen.’

‘O, zeker wel. Al had je hem helemaal ingericht, dan had je hem nog moeten verplaatsen.’ Ze viel even stil. ‘Maar niet vanavond meer.’

Hij ontspande wat. Dat scheelde, maar zijn tent was nog lang niet klaar, dus zou ze nu hetzelfde besluiten? Er was een denkrimpel boven haar neus verschenen, die een contrast vormde met de fijne lijnen van haar gezicht.

‘Je moet vanavond nog verplaatsen,’ velde ze toen haar oordeel. ‘Het slaat nergens op om nu je tent op te zetten en morgen weer af te breken om hem een veld verderop weer op te zetten. Daar is hij te groot voor.’

Dat was een tegenvaller, maar ze had wel gelijk. Aangezien hij voorlopig op de camping zou staan, kon hij het maar beter gelijk goed aanpakken. Hij haalde een hand door zijn haar en knikte berustend. ‘Dan ga ik dit maar weer opruimen.’

‘Prima. Je mag op een van de velden aan de overkant van het

grindpad een plek uitzoeken. Maar als ik je een tip mag geven...’ Ze deed een stap in zijn richting. ‘Ik zou een plek achteraan op het eerste veld kiezen. Daar heb je het mooiste uitzicht over de weilanden en op Kasteel Laerhof. Hoewel het er meer uitziet als een groot landhuis dan een kasteel, is het prachtig.’

Dankzij Daniël, die als rentmeester het landgoed van Kasteel Laerhof bestuurde, wist hij daar alles van, maar dat hoefde deze dame niet te weten. Hij tikte met twee vingers aan een denkbeeldige pet. ‘Bedankt voor de tip. Ik zal uitermate goed opletten waar ik mijn tent neerzet en daarna mijn auto netjes op de parkeerplaats zetten.’

‘Ik maak straks nog een ronde, dus dan zullen we zien of je het begrepen hebt.’ Ze draaide zich om en liep in de richting van de receptie.

‘Ik kijk ernaar uit,’ zei Kas zachtjes toen hij de vrouw nakeek die zojuist zijn verblijf op de camping een stuk aantrekkelijker had gemaakt. En ingewikkelder.

Dit had Daniël hem niet verteld toen hij hem had gevraagd een aantal weken op camping De Laerhoeve in Reggeveld te verblijven. Zou de vader van zijn beste vriend Sebastiaan niet geweten hebben van de aanwezigheid van het nichtje van de eigenaren?

Hij verplaatste zijn blik naar de spullen die over de grond verspreid lagen. Hij moest zorgen dat hij alles snel verplaatste naar een ander veld, want hij had er niets aan als hij Sofie nog verder tegen zich in het harnas joeg. Dat zou namelijk al snel genoeg gebeuren.

Schuldgevoel be kroop hem bij die gedachte en even wilde hij niets liever dan teruglopen naar zijn auto en ervandoor gaan. Weg van deze kleine plattelandscamping met zijn gemoedelijke sfeer en gezellige uitstraling, ondanks het onderhoud dat duidelijk nodig was op allerlei plekken.

Maar dat kon niet, niet op dit moment. Hij zou eerst moeten doen wat Daniël hem gevraagd had en dan was vertrekken van hier het eerste wat hij zou doen.

## 2

Na een snelle douche trok Sofie een lichtroze zomerjurk aan en ze liet haar haren loshangen om ze aan de lucht te laten drogen. Ze werkte haar avondmaaltijd naar binnen die zoals bijna altijd bestond uit een simpele combinatie van rijst met groenten en kip en ging naar buiten voor een laatste avondronde over de camping.

Vaak vond ze dit het fijnste moment van de dag, waarop de schemering inviel en de rust over de camping was neergedaald, waardoor ze zelf ook ontspande. Maar vanavond drong de rust op de velden niet door tot haar binnenste. Het was nog altijd drukkend warm en de donkere wolken die steeds dichterbij kwamen, leken onweer te voorspellen.

Ze liep over het grindpad in de richting van het eerste veld met vaste gasten. Links van het pad, dat van vooraan de camping tot helemaal achteraan doorliep, lagen het trekkersveld en twee velden met in totaal twintig stacaravans waar het hele jaar door vaste gasten verbleven. De drie velden aan de rechterkant waren bedoeld voor gasten met tenten en caravans, al waren die velden leger dan ze had verwacht dat ze gedurende het hoogseizoen zouden zijn. Maar daar zou ze, met haar toekomstplannen voor deze plek, wat aan gaan doen.

Een snelle ronde tussen de tien stacaravans door leverde geen bijzonderheden op, en dat gold ook voor het volgende veld. Ze stak het grindpad over en groette wat gasten die bij zacht lamp-

licht een spelletje voor de caravan speelden. Daarna liet ze haar blik verder over het veld glijden en hij bleef even haken bij de tent die achteraan op het veld stond.

Nee, dat was niet haar nieuwste gast. ‘Verbruggen’, heette hij volgens het boekingssysteem. Dat had ze alleen maar gecontroleerd omdat ze zich verantwoordelijk voelde voor haar gasten. Ze moest toch weten wie er op de camping overnachtten?

Ze liep het volgende veld op en nieuwsgierig nam ze elke tent in zich op. Ook hier stond de nieuwe tent niet tussen en dus bleef er nog maar één optie over, het veld dat ze hem had aangeraden.

Hoewel ze tussen de bomen en bosjes door kon glijpen die de velden van elkaar scheidde, liep ze terug naar het grindpad en ging het laatste veld op. Met een knikje groette ze de gasten die vooraan aan weerszijden van het veld hun caravans hadden neergezet. Na de caravans kwamen enkele lege plaatsen die ze liever niet wilde zien, en helemaal achter in de hoek stond in de invallende schemer een half opgezette tent. Was haar nieuwste gast nog niet klaar?

Ze kwam dichterbij en zag dat de man bezig was om de scheerlijnen te spannen, waardoor het tentdoek strak kwam te staan. De grijze auto stond voor de tent en eromheen was de grond bezaaid met spullen die zo te zien nog een plaats in de tent zouden moeten krijgen. Het leek erop dat hij niet bepaald een ervaren kampeerder was en ze vroeg zich af waarom hij dan van plan was om met zo’n grote tent een aantal weken op De Laerhoeve te verblijven.

Plotseling flitste er iets in de verte en het leek harder te gaan waaien. Het zou niet lang meer duren of de bui zou losbarsten en dan zou deze man met al zijn spullen ongetwijfeld enorm natregenen.

‘Heb je hulp nodig?’ De woorden ontglipten haar voor ze

erover kon nadenken. Waarom zei ze dat nou? In de vijf weken dat ze nu de camping runde, had ze nog nooit iemand geholpen met het opzetten van de tent, dus waarom zou ze dat nu wel doen?

De man gaf met de hamer nog een ferme klap op een haring, waarna hij opstond en het zweet van zijn voorhoofd veegde. Die beweging trok haar blik naar zijn zongebruinde bovenarmen. De mouwen van zijn donkergrijze shirt waren net niet lang genoeg om te verbergen dat deze man sterk genoeg was om eindeloos veel haringen met kracht de grond in te slaan, en het zou nog plezierig zijn om naar te kijken ook.

Maar dat zou zij niet doen. Ze was hier alleen maar om als betrokken campingbeheerder te zien of alles in orde was en daar hadden de gespierde bovenarmen van deze nieuwe gast absoluut niets mee te maken.

Een windvlaag liet het tentdoek wapperen en opnieuw flitste het in de verte. De donkere wolken waren nog dichterbij gekomen en ze beseftte dat de man zonder haar hulp nooit voor de regen klaar zou zijn.

Ze haalde diep adem, negeerde zijn gebruide bovenarmen en vroeg: ‘Nou?’

Daar stond Sofie weer. Haar sportkleding was verdwenen en nu zag ze eruit alsof ze op het punt stond om op een terras met een drankje van de zon te genieten, wat had gekund als het middag was geweest en de zon nog had geschenen. Ze was er in ieder geval niet op gekleed om te helpen een tent op te zetten.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je. Ik ben bijna klaar.’

‘Ja, dat zie ik.’ Het sarcasme in haar stem was niet te missen.

‘Nog een paar haringen en dan kunnen alle spullen naar binnen.’

‘Je mag wel opschieten, het gaat zo regenen.’

Hij keek naar de lucht waar donkere wolken zich hadden samengepakt. 'Ik red het wel om net voor de bui klaar te zijn.' Maar precies toen hij dat zei, voelde hij een grote druppel op zijn arm.

'Dan mag je wel snel zijn, want het regent al.' Sofie kwam naast hem staan en veegde een druppel van haar gezicht. 'Wat kan ik doen?'

Er viel weer een druppel op hem, en nog een. Ze had gelijk, dit ging hij in zijn eentje niet redden. 'Ik span alle scheerlijnen af. Wil jij de losse spullen die naast de auto liggen in de tent leggen? O, en leg die stokken en dat doek even in de auto, als je blijft.' Hij wees naar een stapeltje dat verderop lag. 'Dat is de luifel, die doe ik morgen wel.'

'Heel verstandig.'

'Dat dacht ik ook.' Hij sloeg de volgende haring diep de grond in en spande de scheerlijn.

'Wil jij altijd het laatste woord hebben?' vroeg Sofie voor ze de tent in ging met haar armen vol spullen.

Het begon harder te regenen en hij ging nog sneller werken. 'Ja,' antwoordde hij. 'Jij ook?'

'Wel als ik merk dat mensen die neiging hebben.' Ze rende de tent uit en pakte een nieuwe stapel spullen van de grond. 'Waarom heb je eigenlijk alles op de grond uitgestald?'

'Omdat ik net bijna zover was om mijn tent in te ruimen, toen er een campingbazin roet in het eten kwam gooien en ik alles weer moest inpakken, wat een puinhoop werd.' Hij was bij de laatste scheerlijn aangekomen en hij was er tevreden over hoe strakgespannen de tent stond, ondanks zijn gehaaste werk.

'Sorry hoor, maar je was nog lang niet zover om je tent in te ruimen,' zei Sofie, terwijl ze snel de laatste spullen van de grond pakte en de tent weer in ging. Op dat moment braken de wolken open en stroomde het water uit de lucht.

'Binnenblijven!' riep hij toen Sofie in de tentopening

verscheen. Hij gooide vlug alle openstaande autoportieren dicht, waarna hij met een vaart de tent in rende en tegen Sofie aanbotste, die nog vlak bij de tentingang stond.

‘Pas op!’ Ze verloor bijna haar evenwicht en greep zich vast aan een tentstok om overeind te blijven.

‘Niet daaraan! Straks stort de boel in.’ Vlug pakte hij haar zacht maar stevig bij haar bovenarm en hij hield haar tegen tot ze haar evenwicht hervonden had. Haar huid was nat van de regen, net als de zijne, en haar lange blonde haren die nu verward over haar schouders hingen, raakten zijn hand.

Het was schemerdonker in de tent en even was alleen het geluid van de ruisende regen op het tentdak te horen. Toen liet hij haar los en deed een stapje naar achteren, waarbij hij voorzichtig zijn voeten tussen de spullen op de grond neerzette.

‘Kon je niet even zeggen dat je eraan kwam, meneer Verbruggen?’ Sofie had blijkbaar haar stem hervonden en liet de tentstok los.

‘Daar was geen tijd voor, sorry.’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Je mag me wel Kas noemen.’

Ze grinnikte. ‘Dat is fijn. Ik ben dus Sofie Bartelink, en jij mag wel Sofie zeggen.’

‘Dank je.’ Het geruis van de regen op het tentzeil klonk harder. Hij pakte twee klapstoelen van de grond, klapte ze uit en zette ze tussen de spullen.

‘Als je je niet helemaal wilt laten natregenen, lijkt het erop dat je hier nog wel even vastzit.’

Sofie stond nog altijd vlak bij de tentopening en leek hem in het schemerdonker op te nemen. ‘Dan kan je maar beter een betrouwbare man zijn, anders moet ik maken dat ik wegkom.’

Haar woorden klonken onderzoekend en raakten een snaar in zijn binnenste. Ja, hij was betrouwbaar, maar zou Sofie zich veilig bij hem voelen als ze wist wat zijn plannen waren? Hij

keek opzij. Het licht dat door de half openhangende tentflap naar binnen kwam, was net genoeg om de peilende blik in haar ogen te zien.

‘Je bent hier zo veilig als je maar kan zijn,’ zei hij vlug en hij besloot geen aandacht te schenken aan het stemmetje in zijn hoofd dat hem tegensprak.

Blijkbaar was hij overtuigend genoeg geweest, want er verscheen een glimlachje om haar lippen en terwijl ze op een van de klapstoelen ging zitten, zei ze: ‘Ik heb nogal wat mensenkennis opgebouwd in de afgelopen jaren en bij jou durf ik het wel aan om je op je woord te geloven.’

Waarom zei ze dat nu? Het laatste wat ze wilde was dat deze man zou vragen hoe ze aan die mensenkennis kwam, omdat het een-na-laatste wat ze wilde, was vertellen dat ze die had opgedaan door al haar dates en mislukte relaties in de achterliggende jaren.

Ze wist zelf ook wel dat mensen er wat van vonden als een vrouw vertelde dat ze sinds haar tienerjaren altijd wel een vriendje had gehad of bezig was geweest om er een te krijgen. Ze was dan nu wel sinds vier maanden gestopt met daten, maar haar keuzes uit het verleden werden daardoor niet uitgewist.

Sofie rilde en wreef over haar armen. De afkoelende buitenlucht drong door in de tent en voelde fris aan op haar huid. Het was beter om terug naar het huis te gaan, weg uit deze tent van een man die ze niet kende.

‘Heb je het koud?’ Kas trok een weekendtas naar zich toe en ritste hem open. ‘Ik heb wel een vest voor je.’

‘Dat is aardig, maar het hoeft niet.’ Opgelucht dat hij niet op haar opmerking inging, ging ze wat rechterop zitten. ‘Ik denk dat ik toch terugga. Ik moet nog controleren of de schuur open is voor het geval gasten er willen schuilen tijdens het onweer dat vast nog gaat komen.’

En ze was al te lang in het gezelschap van deze man gebleven, iets wat niet in de afspraak paste die ze vier maanden geleden met haar beste vriendin Tessa gemaakt had. *Een jaar lang mannen links laten liggen, niet daten en juist nieuwe dingen gaan doen en ontdekken om te ervaren dat ze zonder mannen in haar leven ook gelukkig kon zijn.* Iets wat lastiger was dan ze had gedacht.

‘Maar het regent nog flink en ik heb geen paraplu voor je.’ Kas hield een donkerblauw vest omhoog. ‘Trek dan op zijn minst deze aan, hij heeft een capuchon.’

‘Vooruit dan maar.’ Ze nam het vest van hem over en trok het aan. Een frisse mannengeur drong haar neus binnen en de zachte stof verwarmde haar koele huid toen ze opstond. ‘Hier scoor je punten mee.’

Kas grinnikte en stond ook op. Zijn lange postuur deed de tent kleiner lijken. ‘Houd je die bij van al je gasten?’

Ze legde haar wijsvinger op haar lippen en zei net boven het geruis van de regen uit: ‘Ja, maar dat moet wel geheim blijven.’

Hij boog zich wat naar haar toe en zei op dezelfde geheimzinnige toon: ‘Wie staat er op dit moment bovenaan de lijst?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Dan weet ik wie mijn concurrentie is.’

‘Ah, je bent competitief ingesteld.’ Ze glimlachte toen ze bedacht wie ze bovenaan de niet-bestaande puntenlijst kon zetten. ‘Het is een vaste gast en om je even een indicatie te geven, hij heeft zojuist mijn leuke fietsband geplakt.’ Wat eigenlijk niet nodig was, want als zelfstandige vrouw kon ze dat uiteraard zelf, maar ze had het gebaar van de vriendelijke zestiger die al jaren naar zijn stacaravan op de camping kwam, niet kunnen weigeren.

‘Dat legt de lat hoog,’ stelde Kas vast. ‘Een vaste gast verblijft hier vaker en heeft dus meer tijd om punten te scoren.’ Hij stak zijn wijsvinger op alsof hij een goed idee kreeg. ‘Misschien moet

je twee lijsten overwegen. Een voor vaste gasten en een voor tijdelijke.’

‘Ben je bang dat de concurrentie te sterk voor je is?’ vroeg ze onschuldig. ‘Want als dat zo is, kun je maar beter gelijk afhaken.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor, ik ga de uitdaging graag aan. Ga je me nog vertellen wie het is?’

‘Nee.’ Ze liep tussen de spullen op de grond door naar de open tentflap. ‘Je komt er vanzelf achter als je hem verslaat en zo niet, dan zul je nooit weten van wie je verloren hebt.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Wat lijkt me dat vervelend, verliezen van een onbekende tegenstander.’

Hij fronste. ‘Je vergeet even dat je me nog maar twee uur kent. Onderschat mijn charmes niet.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik denk dat ik al een aardig beeld heb van jouw charmes.’ En omdat ze daar niet te lang bij stil mocht staan, duwde ze de tentflap opzij. ‘Bedankt dat ik hier mocht schuilen en welkom op de camping. Hopelijk wordt je verblijf aangenamer dan deze avond.’

‘Graag gedaan.’ Kas glimlachte. ‘En zo vervelend vond ik deze avond niet, hoor.’

De warmte van zijn stem resoneerde in haar binnenste en het liefst wilde ze zijn woorden beamen, maar dat zou een heel slecht idee zijn. En dus haalde ze diep adem en dook de stromende regen in.

*Op de camping vindt ze niet alleen haar thuis, maar ook iemand die haar plannen én haar hart in de war schopt.*

Sofie voelt zich het zwarte schaap van de familie. Haar ouders kijken neer op haar baan in een kledingwinkel en in het dorp wordt volop geroddeld over haar liefdesleven. Als haar tante hulp nodig heeft bij het runnen van haar camping op het Twentse platteland, ziet Sofie daarin dé kans om zichzelf te bewijzen. Ze geniet van de natuur, de gasten en zelfs van de alledaagse karweitjes. Stiekem droomt ze er al van de camping over te nemen.

Tot ze ontdekt dat er boven het zonnige campingleven een donkere wolk van aanmaningen en rode cijfertjes hangt. Erger nog, de eigenaar van het landgoed waarop de camping staat, dreigt de pacht definitief stop te zetten. Dat laat Sofie niet gebeuren. In haar strijd voor het behoud van de camping krijgt ze hulp van een ongenode, maar zeer aantrekkelijke campinggast. Maar deze gast heeft zo zijn eigen plannen met de camping en die zijn bepaald niet te rijmen met de hare...



Leanne Pots woont samen met haar man en drie kinderen in Twente. Overdag werkt ze bij de politie en in haar vrije tijd schrijft ze. *Ik dacht het niet* is het derde en laatste deel van haar serie *Weidse Liefde*. Eerder verschenen *Ik red me wel* en *Je kent me toch*.

ISBN 9789029738422 NUR 340



9 789029 738422



**KokBoekencentrum.nl**  
UITGEVERS | UTRECHT